

joissa todella on kalaa. Kuten Kuolaan.

Itse en ole Kuolan herkkua päässyt maistamaan, mutta en pahemmin ole kaivannutkaan. Toki olisi hienoa joskus päästä sinne, mutta se raha... Ja mielestäni se kala, jonka saa yrittämisen ja vielä yrittämisen jälkeen palkitsee varmasti enemmän.

Se on siima, joka kalastaa

Hyvään kalamatkaan kuuluu keskustelu "oikeista" perhoista, siimoista ja muusta sellaisesta. Tunnettu ex-tamperealainen, nykyinen Kuusamon vanterta metsämies ja loistava kalastaja sanoo, että siimat kalastavat. Tätä oppia olen yrittänyt soveltaa omaan lohenkalastukseeni.

Totta kai valitsen tarkoin perhon ja yritän sillä houkutella kalaa, mutta siima perhon uittaa. Sen vaan tietää, kun siima toimii uitossa. Itse kalastan ampu(ma)päillä ja yritän vaihdella siimaa veden korkeuden, lämmön ja ennen kaikkea paikan mukaan. Silti ainakin minulla on lempisiimoja, joihin luottaa. Mielestäni paras siimani on Orviksen inter DT:stä leikattu ampu-pää. Sitä on mukava heittää ja se uittaa perhoa mieleiselläni tavalla.

Myös lause "hyvää siimaa heittää vähän huonommallakin vavalla, mutta huonoa siimaa on vaikea heittää hyvälläkään vavalla" pitää paikkansa.

Lohenkalastuksessa on tärkeää muistaa, ettei kannata "hakata" itseään puuduksiin. Lohi tulee, jos on tullakseen. Eikä kannata tehdä reissuja kiireellä. Paras on kalastaa samoja paikkoja vuosittain, koska paikallistuntemus on yksi tärkeimmistä kalan saantiin vaikuttavista asioista.

Toistenkin lohista voi ja pitää nauttia

Itse yritän olla joellamme ainakin kymmenen päivää putkeen, jottei aina tulisi niin perkeleen kiire. Lohenkalastus ei ole kiireisten miesten hommaa. Pitää osata nautiskella. Ottaa vähän konjakkia ja käydä heittämässä silloin kun siltä tuntuu.

Minulle ainakin tuo suunnatonta iloa, kun joku kaveri saa kalaa ja osaa nauttia siitä. Totta kai omat kalat ovat parhaita, mutta porukalla kun ollaan niin...

Erittäin hyvä ystäväni sai viime kesänä pitkstä aikaa (neljään vuoteen) kunnon perholohen ja se, että sain nostettua sen hänelle, oli minulle varmasti yhtä iso juttu kuin kalan saanti hänelle.

Ja lopuksi se pakollinen perhoresepti

Omista perhomieltymyksistäni voisin mainita erään mustan putken ja General Practitionerin, joka ainakin minulla on toiminut hyvin suuremmille lohille. Myös tohtori-sarjasta silver, black ja blue ovat luottokamaa. No sillä saa, millä kalastaa.

Mikin musta putki

Putki: noin 3 cm pitkä (alumiinia tai muovia).

Koukunkpidike: vihreä.

Pyrstö: pieni nippu mustaa kettua.

Kierre: litteä hopea tai hologrammi.

Häkilä: musta pehmeä kukko tms (koko rungolle).

Runko: mustaa kettua ja vähän violettiä flashabou dubbingia (muistaakseni numero 36) sekoitettuna ja dubattuna löysästi (harjataan kierteen laitton jälkeen porroiseksi).

Siipi: mustaa kettua, pari flashabou accent -kuitua tai vastaavaa (väri fiiliksen mukaan), päälle 3-4 riikinkukon herliä.

Sivut: viidakkokukko (pitkä).

Ennen kalastusta perho upotetaan hyvään konjakkiin (esim. Remy Martin V.S.O.P.). Muista ottaa valuva konjakki parempaan talteen.

En yritä tyrkyttää kenellekään mitään ehdottomia tietoja, mutta itselleni on tärkeää, että yritän olla sosiaalinen ja kysellä muilta, onko tullut kalaa ja jos on, niin mistä, ja kenties kun juttelee mukavia, ehkä joku paljastaa salaiset perhonsa juuri sille kyseiselle joelle.

Sitä paitsi parhailla lohipooleilla on usein jonoa, joten kannattaa ainakin yrittää jutella muiden kanssa, ettei olisi niin pirun yksinäistä ja tylsää. Joskus jonottaminen on niin mukavaa, ettei edes haluaisi mennä heittämään, kun vuoro tulee. Aina pitää kuitenkin muistaa, että joukossa on kuitenkin myös niitä, jotka haluavat olla itseksensä. Se heille suotakoon.

Harjoittele jo etukäteen

Yksi ohje asioiden helpottamiseksi: harjoittele mahdollisuuk-

sien mukaan heittämään hyvin jo ennen varsinaista lohireissua, jotta pelipaikoilla ei tuhlaannu aikaa sähellykseen. Kalan saantikin paranee varmasti. Oman heittotyylin löytää kokeilemalla ja omaksumalla. Kysy reilusti apua kokeneemmilta, kyllä joku auttaa ja neuvoo.

Välineistä vielä sen verran, että minä en ainakaan laske tälle harrastukselle hintaa. Jos joku kela tai vapa tai muu väline miellyttää ja tuo lisää fiilistä hommaan, niin kyllä sellaisen voi hankkia. Tietysti tärkeimmät kulut ensin, mutta kun siellä joella on hyvä olla, niin se varmasti antaa voimaa kylmään ja pitkään talveen. Varmasti pitsinnypläyskin maksaa, varsinkin jos on parhaat kamat.

Mutta tärkeintä on oppia nauttimaan olemisen sietämättömästä keveydestä!

Hyviä kalamatkoja!

Ikke laks
taitaa olla yleisin sanonta.
Vai kuinka?

Lohenkalastus meidän tapaan

Yritän tässä kertoa lohenkalastuksesta sen, mitä minulla on ollut kunnia oppia. Ja ennen kaikkea haluan tarjota oman käsitykseni kalassa olemisen nautinnosta. Ja erityisesti siitä mikä kalastamisessa antaa minulle eniten: lohestamisesta ja reissaamisesta hyvässä seurassa.

Suuntaamme joka heinäkuussa matkamme kohti pohjoista jokeamme, josta olemme porukalla vuokranneet pienen mökkikylän saunoineen, keittiöineen, kalastuslupineen etc. Kalastamme siis maanomistajan luvilla. Kaikki toimii hyvin. Olot ovat luksusta. Voi mennä kalaan jos huvittaa tai saunoa, pelata futista, sitoa perhoja, katsoa televisiota ja ennen kaikkea – nauttia olemisesta. Ei ole kiirettä eikä puhelin varmastikaan kuulu täällä. Asiaa! Hyvää konjakkia, hyvää ruokaa, hyvää olutta ja todella hyvää kalastusta ja hienoja kaloja.

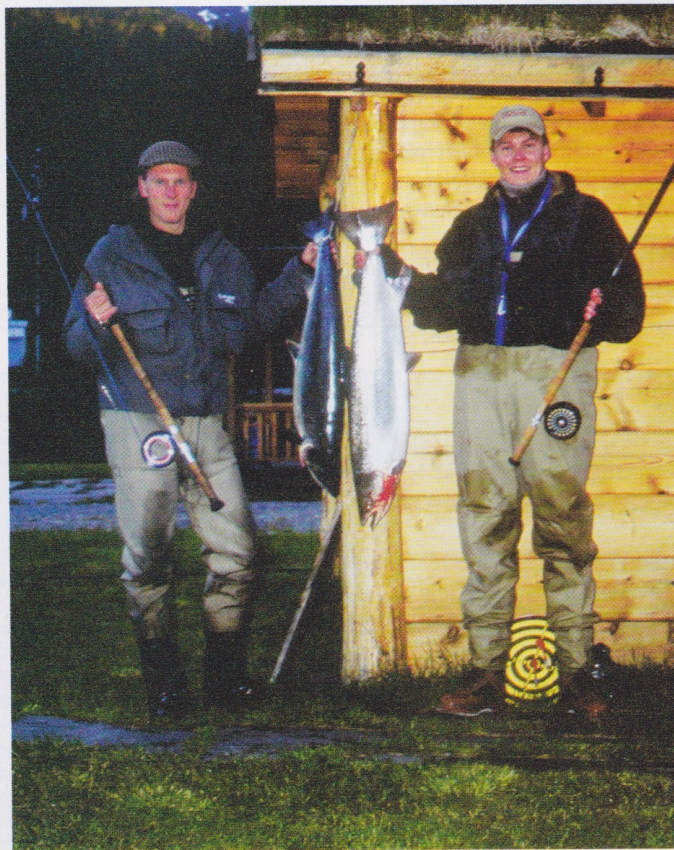
Porukkaamme kuuluu kahdeksan kaveria. Ryhmä vaihtelee hieman vuosittain töistä ja muista asioista riippuen. Mutta joka kerta meillä on yhtä mukavaa.

Pikku kateus aina paikallaan

Totta kai kalamiestä vaivaa pieni

kateus, mutta niin pitääkin, jotta jaksaa yrittää saada kalaa.

Liika yrittäminen on kyllä aika tylsää varsinkin kahdenkädenvavalla, jos heitto ei kulje tai välineet eivät ole kunnossa. Hy-

Vakioporukka.

Mika Äikäs (vas) ja
Topi Siltanen onnistuneen lohestusrupeman jälkeen.

vässä porukassa pitää avoimesti antaa neuvoja heittämisestä, siimoista, perhoista, kalapaikoista... Tärkeintä on, ettei kenellekään tule epätoivoinen olo.

Aina ei kalaa saa, mutta jos oppii heittämään hyvin, mahdollisuus lohen saamiseen paranee huomattavasti. Mielestäni on aivan sama millä tyylillä heittää, kunhan saa perhon sinne minne haluaa. On todella kaunista katsottavaa, kun joku osaa heittää kahdenkädenvavalla hyvin.

Olen oppinut heittämään mielestäni aika hyvin. Siitä on paljon apua kalojen saannissa. Heittotyyliäni en osaa tarkkaan nimetä, mutta luulisin, että se on jokin alaheiton ja spey-heiton välimuoto. Hällä väliä, siima lentää ja kalaakin on tullut.

Toisaalta kalastamisesta on vaikea sanoa mitään, koska juttu on niin, että toiset saavat jostain syystä kaloja enemmän kuin toiset. Asiaan varmasti vaikuttaa se, että kalastaa tutuilla paikoilla ja tuntee jokensa. Tai että pääsee kalaan sellaisiin paikkoihin,

